

Η Ρόζα Λούξεμπουργκ γεννήθηκε στις 5 Μαρτίου 1871 στο Ζάμοστς της Ρωσίας (σήμερα στην Πολωνία) και ήταν το νεότερο από τα πέντε παιδιά μιας μεσοαστικής εβραϊκής οικογένειας. Από τα μαθητικά της χρόνια αναμίχθηκε στην πολιτική δράση και το 1889, σε ηλικία 18 ετών, μετανάστευσε στη Ελβετία και συγκεκριμένα στην Ζυρίχη, όπου σπούδασε νομικά και πολιτική οικονομία, αποκτώντας το διδακτορικό της δίπλωμα το 1898.

Η ζωή της σύντομη αλλά πυκνή και μεστή, συνυφασμένη με τα μεγαλύτερα ιστορικά γεγονότα και επαναστατικά άλματα της εποχής της. Η Ρόζα Λούξεμπουργκ, διορατική και εμπνευσμένη, έζησε το μεγαλείο της επανάστασης του Νοέμβρη του 1918 στη Γερμανία και, αψηφώντας τον κίνδυνο και την αντεπαναστατική μανία της αστικής τάξης και της σοσιαλδημοκρατίας, φτερούγισε μέσα στις σύντομες εκείνες αλκυονίδες ημέρες για να γνωρίσει τελικά την τραγωδία στο τέλος της πρώτης εκείνης εργατικής επαναστατικής πράξης.

Δολοφονήθηκε στις 15 Γενάρη του 1919 μαζί με τον Καρλ Λίμπκνεχτ. Οι δολοφόνοι έστειλαν το σώμα του Κ. Λίμπκνεχτ στο νεκροτομείο σαν «πτώμα αγνώστου ανδρός», ενώ το σώμα

της Ρ. Λούξεμπουργκ το πέταξαν σε ένα κανάλι όπου βρέθηκε μόλις στις 31 του Μάη του 1919. Όσο κι αν προσπάθησαν οι εχθροί της να εξαφανίσουν το σώμα αλλά και τα έργα της, δεν τα κατάφεραν.

Η φράση της ***«Ηλίθιοι δήμιοι! Η «τάξη» σας είναι χτισμένη πάνω στην άμμο»*** σήμερα είναι επίκαιρη όσο ποτέ.

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί το τελευταίο γραπτό της Ρόζας, μετά την ήττα των Σπαρτακιστών στο Βερολίνο και λίγο πριν από τη δολοφονία της από τις επίλεκτες ομάδες που χρησιμοποίησε η «σοσιαλδημοκρατική» κυβέρνηση.

Μετάφραση: ***Κώστας Αρβανίτης*** (ilesxi.wordpress.com)

«Η τάξη βασιλεύει στο Βερολίνο»

«Η τάξη βασιλεύει στη Βαρσοβία!» διακήρυξε ο υπουργός Σεμπαστιανί στην παρισινή Βουλή των Αντιπροσώπων το 1831, όταν μετά την έφοδο τους στο προάστιο της Πράγκα, οι επιτιθέμενοι στρατιώτες εισέβαλλαν στην πολωνική πρωτεύουσα για να αρχίσουν τη σφαγή των επαναστατών.

«Η τάξη βασιλεύει στο Βερολίνο!» Έτσι διακυρήττει θριαμβευτικά ο αστικός τύπος, έτσι δηλώνουν ο Έμπερτ και ο Νόσκε, και οι αξιωματικοί του "νικηφόρου στρατού", τους οποίους ο μικροαστικός όχλος στο Βερολίνο χειροκροτά κουνώντας χαρτομάντηλα και φωνάζοντας «Ουρά!». Η δόξα και η τιμή των γερμανικών όπλων έχουν δικαιωθεί από την αρχή της παγκόσμιας ιστορίας. Αυτοί που κατατροπώθηκαν στην Φλάνδρα και στην Αργκόν επανόρθωσαν τη φήμη τους με μια λαμπρή νίκη – πάνω από 300 Σπαρτακιστές στο κτήριο της Φόρβερτς (Vorwarts).Οι μέρες που οι ένδοξοι γερμανοί στρατιώτες εισέβαλλαν στο Βέλγιο, και οι μέρες του στρατηγού Φον Έμιχ, του κατακτητή της Λιέγης, ωχριούν μπροστά στα κατορθώματα των Ράινχαρτ και σία στους δρόμους του Βερολίνου.Οι μαινόμενοι στρατιώτες της κυβέρνησης κατέσφαξαν τους απεσταλμένους που προσπάθησαν να διαπραγματευτούν την παράδοση του κτηρίου της Φόρβερτς, χρησιμοποιώντας τους υποκόπανους των τουφεκιών για να τους χτυπήσουν μέχρι να μην αναγνωρίζονται.Οι αιχμάλωτοι παρατάχθηκαν στον τοίχο και κατεσφάγησαν τόσο βίαια που πετάχτηκαν παντού ιστοί από τα μυαλά και τα κρανία τους. Εν όψει τόσο ένδοξων πράξεων, ποιος θα θυμηθεί τις εξευτελιστικές ήττες από τους Γάλλους, τους Βρετανούς και τους Αμερικάνους; Τώρα ο Σπάρτακος είναι ο εχθρός, το Βερολίνο ο τόπος που οι αξιωματικοί μας μπορούν να αποκομίσουν θριάμβους, και ο Νόσκε, ο "εργάτης", είναι ο στρατηγός που μπορεί να μας

οδηγήσει σε νίκες εκεί που απέτυχε ο Λούντεντορφ.

Ποιος δε θυμάται τους μεθυσμένους πανηγυρισμούς του όχλου του “νόμου και της τάξης” στο Παρίσι, αυτά τα Διονύσια που γιόρτασε η μπουρζουαζία πάνω από τα πτώματα των κομμουνάρων; Αυτή η μπουρζουαζία που είχε ντροπιαστικά παραδοθεί στους Πρώσσους, και είχε εγκαταλείψει την πρωτεύουσα στους εισβολείς, τρέχοντας για να σωθούν σαν οι πιο δειλοί από τους δειλούς. Ω, πως το ανδρικό θάρρος αυτών των εκλεκτών γιων της αστικής τάξης, της «χρυσής νεολαίας» και του σώματος των αξιωματικών επανήρθε στη ζωή απέναντι στους πεινασμένους και άσχημα οπλισμένους παριζιάνους προλετάριους και τις ανυπεράσπιστες γυναίκες και τα παιδιά τους.Πως αυτοί οι θαρραλέοι γιοι του Άρη, που είχαν λυγίσει απέναντι στον ξένο εχθρό, επέδειξαν τέτοια κτηνώδη σκληρότητα απέναντι στους ανυπεράσπιστους, τους αιχμαλώτους και τους νεκρούς.

“Η τάξη βασιλεύει στη Βαρσοβία!” “Η τάξη βασιλεύει στο Παρίσι!” “Η τάξη βασιλεύει στο Βερολίνο!” Κάθε μισό αιώνα είναι αυτό που γράφεται στις ανακοινώσεις από τους φύλακες της “τάξης” από το ένα επίκεντρο κοσμοϊστορικής πάλης στο άλλο. Και μέσα στην ευφορία τους οι νικητές δεν καταφέρνουν να παρατηρήσουν, πως κάθε “τάξη” που έχει ανάγκη τακτικά να συντηρείται με μια αιματοβαμμένη σφαγή βαδίζει αταλάντευτα προς το δικό της ιστορικό πεπρωμένο, την καταστροφή της.

Τι ήταν αυτή η πρόσφατη «εβδομάδα του Σπαρτάκου» στο Βερολίνο; Τι μας έφερε; Τι μας διδάσκει; Τη στιγμή που είμαστε ακόμα στα μισά της μάχης, τη στιγμή που η αντεπανάσταση ακόμα ουρλιάζει για τη νίκη της, οι προλετάριοι πρέπει να λάβουν υπόψη τους το τι έχει συμβεί και να υπολογίσουν τα γεγονότα και τις συνέπειες τους με τη μεγάλη μεζούρα της ιστορίας. Η επανάσταση δεν έχει χρόνο για να χάσει, συνεχίζει να προχωρά βιαστικά πάνω από τους ακόμα ανοιχτούς τάφους, πάνω από “νίκες” και “ήττες”, προς το μεγάλο της στόχο. Το πρώτο καθήκον για τους μαχητές του διεθνούς σοσιαλισμού είναι να ακολουθήσουν συνειδητά τις αρχές και το μονοπάτι της επανάστασης.

Έπρεπε κανείς να περιμένει την τελική νίκη του επαναστατικού προλεταριάτου σε αυτή τη σύγκρουση; Μπορούσαμε να περιμένουμε την ανατροπή των Έμπερτ-Σάιντεμαν και την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής δικτατορίας; Σίγουρα όχι, αν συνυπολογίζαμε όλες τις μεταβλητές που βαραίνουν αυτό το ερώτημα. Ο αδύναμος κρίκος στον επαναστατικό σκοπό είναι η πολιτική ανωριμότητα των μαζών των στρατιωτών, που ακόμα επιτρέπουν στους αξιωματικούς τους να τους μεταχειρίζονται ενάντια στο λαό, για αντεπαναστικούς σκοπούς. Αυτό από μόνο του δείχνει πως καμία επαναστατική νίκη με διάρκεια δεν ήταν δυνατή σε αυτή τη συγκυρία. Από την άλλη, η ανωριμότητα των στρατιωτών είναι η ίδια ένα σύμπτωμα

της γενικής ανωριμότητας της γερμανικής επανάστασης.

Η επαρχία, από την οποία προήλθε ένα μεγάλο ποσοστό των απλών στρατιωτών, πολύ λίγο αγγίχτηκε από την επανάσταση. Μέχρι στιγμής, το Βερολίνο παραμένει πρακτικά απομονωμένο από την υπόλοιπη χώρα. Τα επαναστικά κέντρα στις επαρχίες – η Ρηνανία, η βόρεια ακτή, το Μπρούνσβικ, η Σαξωνία, η Βυρτεμβέργη – παραμένουν ψυχί τε και σώματι στο πλευρό των βερολινέζων εργατών, είναι αλήθεια. Όμως μέχρι στιγμής δε προελαύνουν σε απόλυτο συντονισμό μεταξύ τους, δεν υπάρχει ενότητα δράσης, που θα έκανε το άλμα προς τα εμπρός και τη μαχητική θέληση της βερολινέζικης εργατικής τάξης ασύγκριτα αποτελεσματικότερη. Επίσης, υπάρχει – και αυτή είναι η βαθύτερη αιτία της πολιτικής ανωριμότητας της επανάστασης – και ο οικονομικός αγώνας, αυτό το τεκτονικό υπόβαθρο που τροφοδοτεί την επανάσταση και που βρίσκεται μόνο στο αρχικό του στάδιο. Και αυτή είναι η υποβόσκουσα αιτία που η επαναστατική ταξική πάλη βρίσκεται ακόμα σε βρεφική ηλικία.

Από όλα αυτά προκύπτει το γεγονός πως μια αποφασιστική και με διάρκεια νίκη δε μπορούσε να αναμένεται αυτή τη στιγμή. Αυτό σημαίνει πως η πάλη της προηγούμενης εβδομάδας ήταν “λάθος”; Η απάντηση είναι «ναι» αν μιλούσαμε για μια προσχεδιασμένη επιδρομή ή ένα πραξικόπημα. Αυτό όμως πυροδότησε αυτή την εβδομάδα μαχών; Όπως σε όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις, όπως στις 6 και στις 24 του Δεκέμβρη, ήταν μια κτηνώδης πρόκληση από την κυβέρνηση. Όπως το λουτρό αίματος απέναντι στους ανυπεράσπιστους διαδηλωτές στην Χάουσεστράσε, όπως η σφαγή των ναυτών, έτσι και τώρα η έφοδος στο αρχηγείο της αστυνομίας του Βερολίνου ήταν η αιτία όλων των γεγονότων που ακολούθησαν. Η επανάσταση δεν αναπτύσσεται ομοιόμορφα βάσει της δικής της βούλησης, σε ένα ξεκάθαρο πεδίο μάχης, σύμφωνα με ένα πονηρό σχέδιο κάποιων έξυπνων “στρατηγών”.

Οι εχθροί της επανάστασης μπορούν επίσης να πάρουν την πρωτοβουλία των κινήσεων, και κατά κανόνα το κάνουν πιο συχνά απ’ ότι το κάνει η επανάσταση. Αντιμέτωποι με την ξεδιάντροπη πρόκληση Έμπερτ-Σάιντεμαν οι επαναστάτες εργάτες εξωθήθηκαν στο να πάρουν τα όπλα. Όντως, η τιμή της επανάστασης εξαρτώνταν από το να αποκρουστεί η επίθεση αμέσως με πλήρη ισχύ, για να αποτρέψει την αντεπανάσταση από το να προχωρήσει προς τα μπροστά, και τελικά οι επαναστατικές τάξεις του προλεταριάτου και το ηθικό κύρος της γερμανικής επανάστασης στη Διεθνή να κλονιστούν.

Η άμεση και αυθόρμητη αντίσταση που διεξήχθη από τις βερολινέζικες μάζες έπαλλε με τέτοια ενέργεια και αποφασιστικότητα που στον πρώτο γύρο η ηθική νίκη κερδήθηκε από

τους “δρόμους”.

Τώρα είναι ένας από τους θεμελιώδεις, εσωτερικούς νόμους της επανάστασης ότι ποτέ δε στέκεται ακίνητη, ποτέ δε στέκεται παθητική ή άβουλη σε κανένα στάδιο, αφού γίνει το πρώτο βήμα. Η καλύτερη άμυνα είναι ένα δυνατό χτύπημα. Αυτός είναι ο στοιχειώδης κανόνας κάθε μάχης, μα είναι ξεχωριστά αληθινός για κάθε ένα στάδιο της επανάστασης. Είναι μια επίδειξη του υγειούς ενστίκτου και της εσωτερικής δύναμης του βερολινέζικου προλεταριάτου ότι δεν κατευνάστηκε με την παλινόρθωση του Άιχορν (που είχε απαιτήσει) μα κατέλαβε αυθόρμητα τα κέντρα διοίκησης της αντεπανάστασης : τον τύπο, τνν ημί-επίσημη υπηρεσία τύπου, τα γραφεία της Φόρβερτς .Όλα αυτά τα μέτρα ήταν αποτέλεσμα της ενστικτώδους συνειδητοποίησης των μαζών πως από τη μεριά της, η αντεπανάσταση δε θα δεχόταν την ήττα αλλά θα συνέχιζε με μια γενική επίδειξη της δικής της δύναμης.

Εδώ ξανά στεκόμαστε μπροστά σε ένα από τους μεγάλους ιστορικούς νόμους της επανάστασης πάνω στον οποίο συντρίβονται όλες οι σοφιστείες και η αλαζονεία των τιποτένιων “επαναστατών” σαν του USPD που ψάχνουν συνεχώς δικαιολογία για να υποχωρήσουν από τον αγώνα. Από τη στιγμή που το θεμελιώδες ζήτημα της επανάστασης έχει τεθεί – και σε αυτή την επανάσταση είναι η ανατροπή της κυβέρνησης Έμπερτ-Σάιντεμαν, το κυρίαρχο εμπόδιο στη νίκη του σοσιαλισμού – τότε αυτό το βασικό ζήτημα θα επανέλθει ξανά και ξανά στην ολότητα του. Με την αναπόφευκτη φύση όπως ενός φυσικού νόμου, κάθε επιμέρους κεφάλαιο της πάλης θα αποκαλύψει το πρόβλημα αυτό πλήρως ανεξάρτητα από το πόσο προετοιμασμένη να το λύσει είναι η επανάσταση ή πόσο ανώριμη είναι η κατάσταση. «Κάτω οι Έμπερτ-Σάιντεμαν!» – αυτό το σύνθημα προκύπτει αναπόφευκτα σε κάθε επαναστατική κρίση αφού είναι η μόνη συνταγή που συνενώνει όλες τις επιμέρους μάχες. Φέρνοντας έτσι αυτόματα, βάσει της δικιάς του εσωτερικής, αντικειμενικής λογικής, κάθε επεισόδιο της σύγκρουσης αυτής σε σημείο βρασμού, ανεξάρτητα από το αν το θέλει κανείς ή όχι.

Λόγω αυτής της αντίφασης, στα αρχικά στάδια της επαναστατικής διαδικασία μεταξύ του καθήκοντος που τίθεται και της απουσίας οποιονδήποτε προϋποθέσεων για να λυθεί αυτό, οι μάχες της επανάστασης ξεχωριστά η κάθε μία καταλήγουν στην τυπική ήττα.Η επανάσταση όμως είναι η μόνη μορφή “πολέμου” – κι αυτός είναι ένας αξιοπερίεργος νόμος της ιστορίας – στην οποία η τελική νίκη μπορεί να προετοιμαστεί μόνο με μια σειρά από “ήττες”.

Τι μας δείχνει όλη η ιστορία του σοσιαλισμού και όλων των σύγχρονων επαναστάσεων; Η πρώτη σπίθα ταξικής πάλης στην Ευρώπη, η εξέγερση των υφαντών μεταξιού στη Λυόν το 1831 κατέληξε σε βαριά ήττα; το κίνημα των Χαρτιστών στη Βρετανία κατέληξε σε ήττα; η

εξέγερση του παρισινού προλεταριάτου τις μέρες του Ιουνίου του 1848 συνετρίβη και η Παρισινή Κομμούνα κατέληξε σε τρομερή ήττα. Ολόκληρο το μονοπάτι του σοσιαλισμού – σε ότι αφορά την επαναστατική πάλη – είναι στρωμένο με συντριπτικές ήττες και μόνο.Κι όμως, την ίδια στιγμή, η ιστορία προελαύνει χωρίς δισταγμό, βήμα το βήμα προς την τελική νίκη! Που θα είμασταν σήμερα χωρίς αυτές τις “ήττες“, από τις οποίες αντλούμε ιστορική πείρα, κατανόηση, δύναμη και ιδεαλισμό; Σήμερα, όπως προχωράμε προς την τελευταία μάχη του προλεταριακού ταξικού πολέμου, στέκουμε πάνω στα θεμέλια αυτών ακριβώς των ήττων, και δεθα μπορούσαμε χωρίς καμία από αυτές, γιατί η καθεμία συμβάλλει στη δικιά μας δύναμη και κατανόηση.

Η επαναστατική πάλη είναι ακριβώς το αντίθετο της κοινοβουλευτικής πάλης. Στη Γερμανία, για τέσσερις δεκαετίες είχαμε μόνο κοινοβουλευτικές “νίκες”. Πρακτικά βαδίζαμε από νίκη σε νίκη. Και όταν βρεθήκαμε αντιμέτωποι με τη μεγάλη ιστορική δοκιμασία της 4ης Αυγούστου 1914, το αποτέλεσμα ήταν η καταστροφική πολιτική και ηθική ήττα, μια εξοργιστική κατάρρευση και σήψη χωρίς προηγούμενο. Μέχρι στιγμής, οι επαναστάσεις δε μας έχουν δώσει τίποτα παρά ήττες. Αυτές οι αναπόφευκτες ήττες μας δίνουν σωρεία εγγυήσεων για την τελική νίκη.

Υπάρχει μοναχά ένας όρος. Το ερώτημα του γιατί προέκυψε η κάθε ήττα πρέπει να απαντηθεί. Προέκυψε γιατί η μαχητική, ενεργητική έφοδος προς τα μπρος των μαζών συγκρούστηκε με το φραγμό ανώριμων ιστορικών συνθηκών, ή ήταν η αναποφαστικότητα, η αδράνεια και η εύθραυστη εσωτερική συγκρότηση που χαντάκωσε την ίδια την επαναστατική παρόρμηση;

Κλασσικά παραδείγματα και των δύο περιπτώσεων είναι η επανάσταση του Φλεβάρη στη Γαλλία από τη μία και του Μάρτη στη Γερμανία από την άλλη. Το θάρρος του παρισινού προλεταριάτου έγινε μια πηγή ενέργειας για την ταξική πάλη ολόκληρου του διεθνούς προλεταριάτου .Τα ελεεινά γεγονότα της γερμανικής επανάστασης του Μάρτη του ίδιου έτους γίναν βαρίδι στην ανάπτυξη ολόκληρης της σύγχρονης Γερμανίας σαν μια αλυσίδα με μπάλα. Συγκεκριμένα στην ιστορία της επίσημης γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας, τα γεγονότα αυτά αντηχούν στις τελευταίες εξελίξεις της γερμανικής επανάστασης και μέσα στη δραματική κρίση που μόλις βιώσαμε.
Πως εμφανίζεται η ήττα της «εβδομάδας του Σπάρτακου» στο φως του παραπάνω ιστορικού ερωτήματος; Ήταν μια περίπτωση μαινόμενης, ανεξέλεγκτης συγκρουόμενης με μια ανεπαρκώς ωριμασμένη κατάσταση, ή ήταν μια περίπτωση αδύναμης και αναποφασιστικής δράσης;

Και τα δύο! Η κρίση είχε διπλή φύση.Η αντίφαση ανάμεσα στην ισχυρή και αποφασιστική επίθεση των βερολινέζικων μαζών από τη μία και της αναποφασιστικής και άτολμης απραξίας της ηγεσίας του Βερολίνου από την άλλη στιγμάτισε αυτό το τελευταίο επεισόδιο. Η ηγεσία απέτυχε. Μια νέα ηγεσία όμως μπορεί και πρέπει να δημιουργηθεί από τις μάζες για τις μάζες. Οι μάζες είναι ο καθοριστικός παράγοντας. Είναι ο βράχος πάνω στον οποίο θα χτιστεί η τελική νίκη της επανάστασης. Οι μάζες στάθηκαν στο ύψος τους απέναντι στην πρόκληση και μέσα από αυτή την "ήττα" σφυρηλάτησαν έναν κρίκο στην αλυσίδα των ιστορικών ηττών, που είναι το καμάρι και η δύναμη του διεθνούς σοσιαλισμού. Αυτός είναι ο λόγος που οι μελλοντικές νίκες θα ξεπηδήσουν από αυτή την "ήττα".

«Η τάξη βασιλεύει στο Βερολίνο!» Ηλίθιοι δήμιοι! Η "τάξη" σας είναι χτισμένη πάνω στην άμμο. Αύριο η επανάσταση θα υψωθεί ξανά και βροντώντας τα όπλα της με τις σάλπιγγες να αντηχούν θα αναγγείλει προκαλώντας σας τρόμο: ΗΜΟΥΝ, ΕΙΜΑΙ, ΘΑ ΕΙΜΑΙ!